

Geduld met God (3) – De gemeenschap aan het woord

Goede vrienden, beste kennissen en beste onbekenden, broeders en zusters

In deze intussen traditionele cyclus "Afspraken met God" houden we dit jaar een pleidooi voor een zekere nederigheid. Want, en ik citeer, wie zijn wij om vaste ijkpunten neer te zetten rond wie God wel of niet zou zijn?

Sabine had het vorige week over bewegen rond en leven met "leegte". Een beeld dat blijkbaar velen aansprak.

Koen op zijn beurt vertelde ons in de eerste toespraak over het "nieuwe wij". In die gedachtegang kunnen en mogen verschillen in een gemeenschap bestaan.

We kunnen nu wel die openheid voor verschillende Godsbeelden poneren, maar laat dit ons ook maar eens in de praktijk toepassen. **Negen mensen reageerden op de oproep met ons te delen in welke God zij geloven of waar hun twijfel ligt.** Hoe God in hun leven gebeurt.

Aan hen het woord.

Sarah De Wolf

God is voor mij "mijn opstaan en mijn slapen gaan", ik begin en eindig mijn dag met een gesprek met Hem: "altijd Aanwezige".

Overdag spreek ik met Hem, vraag om raad en wacht op antwoord.

Dat antwoord komt altijd, niet onmiddellijk en niet altijd het antwoord dat ik had gehoopt of verwacht, wel het juiste!

Ik geloof dat de enige vindplaats, woonplaats van God, de medemens is. Zo overkomt mij het antwoord op mijn vragen meestal onverwacht, via een -toevallig- gesprek niet noodzakelijk gericht in verband met mijn vraag,

Maar waar een idee of een zienswijze voor mij een wegwijzer kan zijn naar een oplossing voor mijn vraag. Of ik lees een boek, niet in verband met mijn vragen, maar weerom komt er verduidelijking via het verhaal.

Dat klinkt zweverig, maar dat is het niet: vele essentiële vragen in verband met mijn studiekeuze, partnerkeuze enz heb ik om hulp gevraagd, om antwoord.

Ik heb vaak het antwoord genegeerd, omdat het mij niet goed uitkwam, en ik wist dat ik fout deed.

Maar Hij laat mij niet in de steek: "Waar Liefde is en Vriendschap, daar is God".

Dat vind ik in De Lier.

G.W.

GOD : WAT...WIE...??????

Vanuit de joods christelijke tradities werd hiermede eeuwenlang geworsteld, met helaas enkel menselijke begrippen vanuit hun ervaringen met hun schepper en beschermingsgod. Echter zijn de Schriften van de Abraham tradities niet het Woord van God, maar gaan over ervaringen met het Mysterie dat men de bovennatuurlijke wereld, schepper en ordener zijn gaan benoemen.

Het waren sterk veranderende godsbeelden; maar duidelijk gespiegeld aan de aardse samenleving.

Al die beelden zijn door de wetenschap en o.a. de moderne exegese naar het containerpark verwezen.

Wat blijft er over? Een geloofsleven in een dikke mist, een zoektocht.

“Living your life of faith in the Fog” is dan ook de huidige ervaring van een wezenlijk dragend Mysterie dat ons overstijgt eerder dan de dogmatische omschrijvingen ervan.

Dit is mijn ervaring geworden.

De ikoon van de Gastvrijheid van Abraham beeldt uit wat God ons doet.

- De Schepper die aanzit, aanwezig is in de dagelijkse realiteit, die deelt in de menswording/ontplooiing
- het is wezenlijk gemeenschapsvorming; elkaar voedend met zicht op de utopie; voedsel voor een reis met Jezus als reis leider.
- Zijn Geest /De Wijsheid ons toegezegd werd, onder handbereik naast ons, voor ons neergepend in de Schriften.

Het is geen uitbeelding van God, wat “HIJ, Zij, Het “ Het is een relatie met de Grond van ons Bestaan. Daarmee moeten we het stellen.

Alex Kinnet

God,

Een naam om heel behoedzaam uit te spreken.

Ik herken de God waarin ik geloof het meest in het beeld van Open handen

Open handen, die vrijheid gunnen in het leven

Open handen, die opvangen wanneer het leven kantelt

Open handen, die richting wijzen zonder te dwingen

Open handen, die scheppen en herscheppen

Open handen, die optillen en verder doen kijken dan je anders zou zien

Open handen, die verlangen naar andere handen die ook opgaan voor ...

De uitdaging om hier te staan voelt voor mij als een over-winning, alsof ik over mijn eigen schaduw aan het springen ben...

Een aantal jaar geleden draaide mijn leven na zovele jaren in een seconde 360 graden, een oeverloze LEEGTE, die mij omarmde.

Maar beetje bij beetje kwam daar verandering in, met de onvoorwaardelijke kracht en boost van familie, maar ook de warmte en de openheid

In deze gemeenschap

Hier vind ik steeds opnieuw de energie om wat leegte op te vullen... geduld met GOD

De door mij zwarte rand rond de letter O wordt daardoor wat LICHTER gekleurd... nadenkend over mijn leven met leegte en godsbeeld..

Sinds kort kreeg ik de unieke kans huisbewaarder van de magda kerk te mogen zijn

De kerk binnen gaan, opfleuren, vieringen en concerten is daar een fijn voorbeeld van...

Al schommelend denken over het "godsbeeld" wat betekent dit voor mij

Kan ik dit beeld hier of buiten, in mijn leven vinden? Kan ik dit voelen? Is de nabijheid als ik het moeilijk heb, of duw ik "hem" weg... voor mij moeilijk te vatten, te begrijpen

En toch op die bewegende schommel.. wordt het als het ware de leegte opgevuld de O begint nu echt te stralen?

Voor mij een vergelijking "orchidee" blijft bloeien en verliest zijn bloemblaadjes... die blijft groen maar

LEEG

GODSBEELD te vervolmaken zal voor mij een steeds golvende beweging blijven

Nog even stilstaan bij de letters van het woord GOD

De letters betekenen mij meer dat het woord op zich

G staat voor mij voor GAAN en lopen, zwemmen en varen door de branding, door alles gaan

O staat voor OPENEN jezelf, en vooral je handen openen voor anderen

“ ik open mij voor jou... ik weet niet hoever ik met je mee kan” (lied van Stef Bos die mij nauw aan het hart ligt)

D staat dan voor mij DOOR GAAN, blijven gaan dankbaar om al het unieke en schone dat mij leven te bieden geeft....

Tot een zin die steeds inspireert (al schommelend bewegend):

DAN ZAL IK DOOR HET WATER GAAN

EN IK MET JOU..... EN WIJ MET ONS

WIJ ZULLEN SAMEN GAAN

Els Laleman

Mijn geloof is er één van vallen en opstaan...: ik geloof dus dat ik geloof, maar helemaal zeker ben ik het nooit. Eén van de weinige zekerheden in mijn geloof is het feit dat ik in 'iemand' geloof. Geloven in 'iets', de 'kosmos', een 'kracht' of een 'hogere macht' is niets voor mij.

En toch, door de toespraak van vorige zondag werd ik aan het denken gezet over 'God als leegte'. Dat bracht mij terug naar een gesprek dat ik ooit had met een ongelovige collega die mij vroeg wat dat voor mij dan betekende, geloven in God. De 'euh's' en de 'ah's' in mijn antwoord waren niet van de lucht. In een poging tot formulering voelde ik een schroom (wie zou ik zijn om daar iets over te zeggen), maar ook een duidelijke weerstand. Want formuleren wie God voor mij is, is meteen hem beperken tot... Uiteindelijk beseftte ik dat het belangrijkste in mijn geloofsbeleving het gegeven is dat God voor mij een mysterie is en altijd zal/mag/moet blijven.

Het laten bestaan van dit mysterie, de weigering om God een definitieve invulling te geven is voor mij een essentiële voorwaarde om te kunnen zeggen dat ik 'geloof'. Als er een duidelijke definitie van God zou bestaan, dan hoefde ik niet meer te geloven. Dan zou God een 'feit' zijn en hoef ik niet meer te zoeken, is er geen kans meer om verrast te worden, is er geen 'onbekend terrein' meer. Ik zou dat als een grote verarming voelen in een wereld waar op bijna alles een antwoord of een aanbod lijkt te bestaan.

Als ik antwoorden zoek op vragen over de realiteit om mij heen, dan is de moderne wetenschap mijn vaste leverancier. Maar eens de vraag beantwoord is de hunker naar nieuwe inzichten ook voorbij. Als ik vragen heb die de realiteit overstijgen of die niemand kan beantwoorden (de zin van het leven, het lijden, de dood...), dan is er geen vaststaand antwoord, maar hoop, steun van mensen (en dus God) die mij helpen dragen, zoeken of aanvaarden... Geloven heeft voor mij weinig te maken met antwoorden maar met uitdaging, hoop, verrast worden, een blijvend verlangen, een voortdurende hunker naar een betere wereld voor iedereen.

Mijn geloofsbelijdenis lijkt dus te zijn: ik geloof dat ik geloof in een God die het toch altijd een beetje spannend houdt

P.D.

Als kind ben ik Rooms-Katholiek opgevoed. Mijn vader was een gelovige kerkganger en toch sloeg hij zijn vrouw en twee van zijn zes kinderen. Als tiener kon ik er niet bij dat God zo wreed kon zijn dat Hij geen betere invloed had op mijn brute vader die toch naar de kerk ging en veel bad. Zelfs op zondag gingen we naar het Lof in Zevenkerken.

Ik bad tot Maria opdat de situatie thuis zou verbeteren en dat Zij mijn vader tot inkeer kon brengen. De situatie ging echter van kwaad tot erger en aan mijn zestiende besloot ik me af te wenden van de kerk. Ik bleef wél bidden tot Maria, als altijd.

Net voor mijn eenentwintigste ging ik weg van thuis. Ik ben steeds geholpen geweest links en rechts, heb wel veel gedood. Uiteindelijk nam ik mijn rugzak en ging naar het buitenland, daar waar er werk was. Ik had dus zo goed als alles achter gelaten.

Door de vele toevalligheden – die me zelfs uit levensbedreigende situaties hielden - op mijn pad, voelde ik wel dat ik niet alleen was. Ik noemde dat God.

Nu heb ik respect voor God en ik bid tot Jezus en Maria die me nader tot Hem brengen.

Na één van mijn vele reizen, leerde ik de Sufi-groep in Moerbeke-Waas kennen.

Zij zeggen je mond drie tot tien keer te spoelen alvorens het woord God uit te spreken.

Ik ervaar ook...hoe meer je over God spreekt, hoe verder je ervan weg bent want dan komt het ego er tussen. Het ego dat voor alles een uitleg wilt. God is een innerlijk weten, een vertrouwen.

E.D.

Kleine geloofsbelijdenis

Jaren geleden las ik de quote van de Vlaamse mystica Hadewijch: "Alles wat de mens zich als God voorstelt, is God niet" Uiteraard niet : het is slechts een voorstelling. De voorstelling is niet de werkelijkheid zelf.

Een andere middeleeuwse Engelse mysticus beschreef zijn godservaring onder de tittel : "The cloud of unknowing" (De Wolk van niet-weten); in tegenstelling tot al die dogmatici die het zo zeker lijken te weten.

Mag ik hier de band leggen met het Bijbelse gebod "Gij zult geen gesneden beelden maken de Here Uw God...nog boven de aarde, op de aarde...." Ik wil mij afvragen of we ook beter geen mentale beelden maken van onze God (naar eigen beeld en gelijkenis, zou ik er willen aan toevoegen)".

Maar wat schiet er dan over? kan men zich afvragen.

Een grote open ruimte.....(een "leegte" zo min wil).....; maar een leegte die niet leeg is, maar vol is van potenties en mogelijkheden die wachten om vorm te krijgen. Zijn wijzelf niet die "leegte" die vorm heeft gekregen in "wat en wie wij zijn, hier en nu"? En ligt "het" dan ook niet in onze handen??

A.N.

Een soefi-vrouw, Rabi'a al-Adawiya, schreef in de IXe eeuw:

"Als ik Jou aanbid uit vrees voor de hel, laat mij branden in de hel.

Als ik Jou aanbid uit verlangen naar het Paradijs, ontzeg mij het Paradijs.

Maar als ik Jou aanbid voor Jezelf, onthou mij niet Je eeuwige Schoonheid"

Dat is een benadering van God voor mij...

Het gaat niet om twijfel (toch nu niet meer, en ik heb er ook de tijd niet meer voor...), noch om zekerheid (dat zal het nooit zijn), maar eerder om een verlangen, een belofte tot "meer" die mij/ons inspireert en ons boven onszelf optilt tot beminnde geloofsgemeenschap in Zijn Naam, de naam van Jezus.

Monique D.B.

Tot slot wil ik jullie een tekst voorlezen van K.D.

K. komt al een tijd niet meer naar de Lier maar voelt zich nog steeds met de gemeenschap verbonden. Ze volgt mee van op een afstand, als een familielid die in het buitenland woont. Een mooie toepassing van het "nieuwe wij" en vaag lidmaatschap waarover Koen het in de eerste toespraak van deze cyclus had. Katrien zendt jullie haar lieve groeten en schrijft het volgende.

De leegte waarover Sabine het had in haar toespraak van vorige week, is voor mij momenteel héél leeg, bijna als een bodemloze put. Ik weet niet goed waarom, vind het spijtig, erg en jammer. Het beeld in de toespraak van Sabine sprak me dan ook heel sterk aan: God als een leegte; geen godsvoorstelling maar een horizon die open gehouden wordt. Het niet kunnen capteren van God.

Wat mijn aandacht wel deed oplichten, waren enkele zinnen uit de toespraak van Koen.

"In de Bijbelse traditie is God een verhaal ... God gebeurt ... in mensen".

En nog

Wat bindt dan deze groep aan elkaar, als het niet een externe vijand is? ... God is liefde...in die liefde komen we "thuis" bij elkaar, voelen we ons verbonden met een gemeenschap ... Soms dragen mensen het leven samen. Zo zouden wij moeten leven. Rondom iets wat we niet zien. En dat ons sterker maakt. Alsof we spieren krijgen van liefde.

En dan is er mijn favoriete zinnetje van Oosterhuis:

"Maar soms even wordt lijden opgeschort of dragen mensen het samen."

Is dat wat bedoeld wordt met "God gebeurt ... in mensen" ?

Vroeger sprak ik God aan met JIJ, maar dat gaat niet meer, want je kunt God inderdaad niet capteren. En zo blijft mijn mond stom.

K.D.

Slotgebed

God

Met als enige vindplaats en woonplaats: de medemens

Die het toch altijd een beetje spannend houdt

Een innerlijk weten, vertrouwen

Wezenlijk dragend Mysterie dat ons overstijgt

Een verlangen, een belofte tot "meer", die inspireert en optilt

Wezenlijk dragend Mysterie dat ons overstijgt

Gaan en lopen, zwemmen en varen, openen en doorgaan

Open handen

Wolk van niet-weten

Liefde

De Lier, 17 september 2017